

Arrest

nr. 51 290 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. AMDOUNI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch onderdaan van Tsjetsjeense origine, diende op 12/08/2008 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Deze aanvraag werd op 28/09/2009 door het Commissariaat-generaal afgewezen door middel van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep op 27/01/2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hierna nog een verzoekschrift in bij de Raad van State om de vernietiging van deze laatste beslissing te bekomen. Op 09/03/2010 besloot de Raad van State dat het beroep ontoelaatbaar was.

U heeft na afloop van uw eerste asielprocedure België niet verlaten. Op 01/04/2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaart hierbij dat u en uw man K. M. (...) (O.V.6.299.294)

in Tsjetsjenië nog steeds worden gezocht door de plaatselijke autoriteiten. Uit telefonische contacten tussen uw halfzus J. P. (...) (O.V. 5.542.453) en uw zus A. M. (...), die nog steeds in Tsjetsjenië verblijft, bleek dat vertegenwoordigers van de autoriteiten langs M. (...) waren geweest op zoek naar u. M. (...) had tevens vernomen dat de autoriteiten de ouderlijke woning van uw man in Gikalo hadden bezocht om zijn verblijfplaats te achterhalen. Daarnaast waren er nog convocaties verschenen, zowel op naam van uw man als op uw eigen naam. De convocaties gericht aan uw man werden naar zijn ouderlijke woning gestuurd; M. (...) ontving de convocaties op uw naam. U zelf werd geconvoceerd vanwege de problemen van uw man. Een dergelijke convocatie op naam van uw man werd door uw schoonfamilie overgemaakt aan M. (...) die het op haar beurt met de post naar jullie toestuurde. Deze convocatie werd door uw man voorgelegd ter staving van jullie tweede asielaanvraag.

Op basis van deze bezoeken en convocaties besluit u dat u nog steeds niet kan terugkeren naar de Russische Federatie.

U verklaart heden dat u psychologische problemen ondervindt en legt in dit verband enkele Belgische medische attesten voor.

B. Motivering

U baseert uw tweede asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot K. M. (...) (O.V.6.328.039). In het kader van diens tweede asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden. De Belgische medische attesten die u aanbracht, zijnde een doorverwijzing naar een psycholoog dd.21/05/2010 en het bewijs van een afspraak bij de dienst Neurologie van het AZ Sint Jan dd.14/04/2010, zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Zij leveren immers geen informatie over de vervolging zoals die door u werd beschreven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, K. M. A., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 57 420. Verzoeksters persoonlijk asielmotief betreft enkel een arrestatie gedurende twee dagen waarbij de Tsjetsjeense autoriteiten informatie wilden bekomen over haar echtgenoot (verzoekschrift, p. 3 en 6). Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 30 juni 2010.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 51 289 van 18 november 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan K. M. A.. Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch onderdaan van Tsjetsjeense origine, diende op 07/10/2008 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Deze aanvraag werd op 28/09/2009 door het Commissariaat-generaal afgewezen door middel van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep op 27/01/2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hierna nog een verzoekschrift in bij de

Raad van State om de vernietiging van deze laatste beslissing te bekomen. Op 09/03/2010 besloot de Raad van State dat het beroep ontoelaatbaar was.

U heeft na afloop van uw eerste asielprocedure België niet verlaten. Op 01/04/2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaart hierbij dat u en uw vrouw A. S. (...) (O.V.6.299.294) in Tsjetsjenië nog steeds worden gezocht door de plaatselijke autoriteiten. Uit telefonische contacten tussen de halfzus van uw vrouw, J. P. (...) (O.V. 5.542.453), en uw schoonzus A. M. (...), die nog steeds in Tsjetsjenië verblijft, bleek dat vertegenwoordigers van de autoriteiten langs M. (...) waren geweest op zoek naar uw vrouw. M. (...) had tevens vernomen dat de autoriteiten uw ouderlijke woning in Gikalo hadden bezocht om uw verblijfplaats te achterhalen. Daarnaast zijn er nog convocaties op uw naam verschenen. Deze convocaties werden afgeleverd op het adres van uw ouderlijke woning, waar u nog officieel geregistreerd stond. U legde een dergelijke convocatie op uw naam, dd. 05/12/2010, voor bij uw tweede asielaanvraag. Deze convocatie was door uw familie overgemaakt aan M. (...) die het document op haar beurt met de post naar u toestuurde.

Op basis van deze bezoeken en convocaties besluit u dat u nog steeds niet kan terugkeren naar de Russische Federatie.

Naast de convocatie brengt u uw schoolattest (dd.1978), een werkbadge van chauffeur bij Gosagroprom (sd), uw konsomolboekje (dd.1977) aan.

Tot slot legt u een aantal Belgische medische attesten voor. U verklaart dat u last had van hoofdpijn (concentratieproblemen), sinusitis en een hoog cholesterolgehalte.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er wordt opgemerkt dat uw huidige verklaringen voortbouwen op het relaas van uw eerste asielaanvraag. Dit relaas werd destijds, zowel door het Commissariaat-generaal (beslissing 28/09/2009) als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 27/01/2010), als ongeloofwaardig beschouwd. Deze beoordeling stoelde op de vaststelling van verscheidene tegenstrijdigheden en van een onaannemelijk gebrek aan informatie.

Heden wordt vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt om de bevindingen, die werden gemaakt tijdens uw eerste asielprocedure, te weerleggen. Aldus blijven deze nog steeds van kracht.

U haalt aan de andere kant nieuwe feiten aan die uw vrees voor vervolging zouden staven. Zo verklaart u ten eerste dat de autoriteiten, tijdens uw verblijf in België, bij uw familie en schoonfamilie in Tsjetsjenië huisbezoeken verrichtten om uw verblijfplaats en die van uw vrouw te achterhalen. Welnu, wat dit betreft wordt als belangrijkste vaststelling genoteerd dat deze verklaring niet wordt ondersteund door enig bewijs. Hierdoor valt de beoordeling van dit element volledig terug op de aannemelijkheid van uw verklaring. Aangezien tijdens uw eerste asielprocedure beslist werd dat de problemen, die aan de basis van deze huisbezoeken zouden liggen, ongeloofwaardig zijn volgt hier logischerwijs uit dat ook aan deze huisbezoeken geen geloof kan worden gehecht.

Er wordt hierbij vastgesteld dat u de geloofwaardigheid van deze bezoeken evenmin kan staven via feitenkennis. Zo blijkt u, zowel wat de bezoeken aan uw ouderlijke woning als die aan uw schoonzus M. (...) betreft, niet in staat te zijn te duiden wie deze bezoeken verrichtte en hoe vaak deze bezoeken plaatsvonden. U kan daarbij evenmin aangeven hoe M. (...) op deze bezoeken reageerde: meer concreet welke informatie M. (...) aan de bezoekers gaf op vragen naar de verblijfplaats van uw vrouw (en in die zin die van u). U antwoordde over deze zaken als volgt: wat de identiteit van de bezoekers betreft verklaarde u dat zij van verschillende overheidsdiensten afkomstig waren en dat zij zich nooit voorstelden, zodoende kent u de diensten niet (CGVS p.4). U verklaarde daarnaast dat de telefonische gesprekken tussen uw schoonzussen M. (...) en P. (...) zeer summier waren en geen

details werden meegedeeld om problemen te vermijden. U verklaarde dat de informatie werd doorgegeven zonder dat er over concrete dingen werd gesproken. Daardoor is uw informatie over de huisbezoeken en de reactie van M. (...) hierop beperkt (CGVS p.4).

Deze laatste verklaring is op zich echter weinig geloofwaardig. De informatie die uw schoonzus M. (...) telefonisch doorgaf, te weten dat er huisbezoeken bij uw familie en bij haarzelf plaatsvonden en er convocaties op uw naam toekwamen, betreft immers concrete feiten waarvan het vernoemen reeds een veiligheidsrisico inhoudt. Het is dan ook niet verduidelijkt waarom deze informatie wel en andere niet kon worden meegedeeld. De vaststelling dat deze eerste informatie überhaupt kon worden meegedeeld is reeds op zich, vanwege het veiligheidsrisico, hoogst onwaarschijnlijk. Er wordt hierbij aangehaald dat uw echtgenote aangaande dit veiligheidsrisico verklaarde dat zij M. (...) niet durfde op te bellen omdat de telefoons werden afgeluisterd (CGVS p.3). Kortom, de bovengenoemde vaststellingen wijzen op onaannemelijkheid.

U bracht, naast de genoemde bezoeken, nog een convocatie op uw naam aan om uw vervolging te staven. Deze convocatie, gedateerd 05/02/2010, roept u op om u op 09/02/2010 aan te bieden bij een onderzoekscomité van de plaatselijke procuratura. Hieromtrent wordt vastgesteld dat deze convocatie soortgelijk is aan een convocatie voorgelegd tijdens de eerste procedure, te weten de convocatie daterend 03/08/2009 op naam van uw vrouw. Destijds werd besloten dat deze convocatie niet in staat was de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen aangezien u zich op essentiële punten (convocatedata, aanvang van de convocaties) onwetend toonde over de inhoud van de documenten en de algemene convocatiehistoriek in het kader van de verklaarde asielmotieven. Bijgevolg, en eveneens gezien u zich ook in het kader van deze asielaanvraag onaannemelijk weinig geïnformeerd toont aangaande de verklaarde asielproblemen, dient aangaande deze nieuwe convocatie evenzeer besloten te worden dat ze niet in staat is de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Daarnaast wordt, overeenkomstig uw verklaringen over de huisbezoeken, vastgesteld dat u niet kan verhelderen op welke wijze uw schoonzus M. (...) deze convocatie naar u toe kon sturen. Ook dit hield immers een groot veiligheidsrisico in. Wat dit betreft verklaarde uw echtgenote dat de FSB buitenlandse zendingen controleert (CGVS p.6), dat M. (...) reeds problemen kende vanwege haar familieleden die het land hadden verlaten –vanwege deze problemen kon zij niet thuis verblijven (CGVS p.2-3)– en dat het te gevaarlijk was voor M. (...) om convocaties op haar naam (d.i. van uw vrouw) naar België te versturen (CGVS p.4-6). Hiernaast wordt vastgesteld dat de airwaybill van DHL, die u tevens voorlegde en die het bewijs van de zending vormt, zowel naam en adres van uw schoonzus M. (...) (in Tsjetsjenië) als van uw vrouw (in België) vermeldt, hetgeen niet van voorzorgsmaatregelen getuigt. Concluderend moet dan ook worden gesteld dat het onwaarschijnlijk is dat een dergelijke convocatie onder deze omstandigheden en zonder inachtneming van de nodige voorzorgsmaatregelen werd verstuurd. In de marge wordt opgemerkt dat omgekeerd uw vrouw niet kon verduidelijken waarom in het DHL-pakje wel een convocatie op uw naam maar geen convocatie op haar naam kon gestoken worden. Zij verklaarde louter dat het gevaarlijker was om twee convocaties op te sturen; waarom dit zo was verhelderde ze niet (CGVS p.6).

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Dit maakt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u bijkomend aanbracht zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. De voorgelegde convocatie werd hierboven reeds besproken. Wat uw schoolattest (dd.1978), uw werkbadge van chauffeur bij Gosagroprom (sd) en uw konsomolboekje (dd.1977) betreft wordt opgemerkt dat zij geen informatie bieden over door u beschreven vervolging.

De Belgische medische attesten, die naar uw verklaring werden opgesteld na de vaststelling van hoofdpijn (concentratieproblemen), sinusitis en een hoog cholesterolgehalte, leveren tevens geen informatie over de door u beschreven vervolging.

De twee medische attesten over uw concentratieproblemen volstaan daarbij niet om retroactief de tegenstrijdigheden, zoals geconstateerd tijdens uw eerste asielprocedure, te verklaren en te weerleggen. Zo werd reeds eerder vastgesteld dat deze tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit het land van herkomst (beslissing CGVS 28/09/2009; beslissing RVV p.5). Hierbij wordt opgemerkt dat in uw beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal, ingesteld via het verzoekschrift van 01/11/2009, geen concentratieproblemen werden aangehaald als element om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren.

Daar staat naast dat deze voorgaande beslissing mede is gemotiveerd op een onaannemelijk gebrek aan informatie, hetgeen niet verklaarbaar is op basis van concentratieproblemen. Uit uw relaas bleek immers dat u nooit over deze informatie zou hebben beschikt (beslissing CGVS 28/09/2009). Soortgelijk wordt, wat de huidige vaststellingen in het kader van uw tweede asielaanvraag betreft, opgemerkt dat zij door u evenmin worden verklaard op basis van concentratieproblemen. Ook deze vaststellingen zijn gebouwd rond een onaannemelijk gebrek aan informatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich op de schending van de bepalingen van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van de goede trouw en van artikel 3 EVRM.

2.2.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Waar verzoeker de schending inroept van “het beginsel van de goede trouw”, een vaag omschreven rechtsbeginsel dat geen deel uitmaakt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om de gebruikte terminologie in zijn verzoekschrift verder toe te lichten en uit te werken en hij al evenmin verduidelijkt op welke manier dit beginsel door verwerende partij zou zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Aldus kan de loutere verwijzing naar voormeld beginsel niet als ontvankelijk middel worden gezien (RvS 1 juni 2006, nr. 159.492).

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van zijn eerste asielaanvraag, op nieuw bijgebrachte stukken, waaronder een nieuwe convocatie van 5 februari 2010, en op het gegeven dat hij via telefonisch contact heeft vernomen dat hij en zijn echtgenote heden nog steeds door de Tsjetsjeense autoriteiten worden gezocht.

Verzoeker poogt alzo, door het bijbrengen van nieuwe stukken, die allen worden vermeld en besproken in de onderhavige bestreden beslissing, en door de opmerking dat telefonisch contact bevestigt dat hij heden nog wordt gezocht zijn initieel voorgehouden asielrelaas te reactiveren en de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

Deze eerste asielaanvraag resulteerde in een beslissing van verwerende partij van 28 september 2009 waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werd geweigerd. Verzoeker hield voor na een verblijf in Polen waar hij met zijn gezin een tijdelijke verblijfsvergunning verkreeg op vrijwillige basis naar Tsjetsjenië te zijn teruggekeerd waar hij, na een verblijf bij een neef, zijn intrek nam in zijn appartement in Grozny. Hij vond er al snel werk als taxichauffeur, eerst in loondienst en vervolgens op zelfstandige basis. Verzoekers rechtstreekse vluchtaanleiding betrof een wegcontrole in Gudermes waarbij zijn klanten die hij op dat ogenblik in zijn taxi vervoerde werden ontdekt als zijnde personen die de Tsjetsjeense rebellen steunden. Verzoeker werd derhalve beschuldigd van medewerking en werd aangehouden. Verwerende partij steunt voormelde beslissing op de vaststellingen dat verzoeker zich flagrant tegenspreekt over het meest wezenlijke element in het door hem voorgehouden relaas, meer in het bijzonder heeft hij het nu eens over drie dan weer over twee klanten die op het ogenblik van de controle in zijn taxi zaten, dat hij geen informatie kan geven over de wijze waarop zijn broer erin slaagde hem via welke connecties vrij te kopen en over de oorsprong van de waarschuwing zo snel mogelijk het land te verlaten en dat hem de concrete inhoud van de door hem bijgebrachte drie convocaties niet bekend was en hij evenmin in kennis was sedert wanneer hij voor het eerst werd geconvoceerd. Op basis van deze vaststellingen besloot verwerende partij terecht tot het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker voorgehouden relaas. Deze beslissing werd op 27 januari 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 9 maart 2010 besloot de Raad van State dat het beroep tegen dit arrest niet toelaatbaar was.

De Raad wijst erop dat om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de verwerende partij alle objectieve gegevens nagaat die zij nodig heeft om haar beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt zij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

2.2.6.1. Met betrekking tot navolgende motivering van verwerende partij:

“U haalt aan de andere kant nieuwe feiten aan die uw vrees voor vervolging zouden staven. Zo verklaart u ten eerste dat de autoriteiten, tijdens uw verblijf in België, bij uw familie en schoonfamilie in Tsjetsjenië huisbezoeken verrichtten om uw verblijfplaats en die van uw vrouw te achterhalen. Welnu, wat dit betreft wordt als belangrijkste vaststelling genoteerd dat deze verklaring niet wordt ondersteund door enig bewijs. Hierdoor valt de beoordeling van dit element volledig terug op de aannemelijkheid van uw verklaring. Aangezien tijdens uw eerste asielprocedure beslist werd dat de problemen, die aan de basis van deze huisbezoeken zouden liggen, ongeloofwaardig zijn volgt hier logischerwijs uit dat ook aan deze huisbezoeken geen geloof kan worden gehecht.”,

werpt verzoeker tegen dat het compleet onjuist is van verwerende partij om te beweren dat de verklaringen van verzoeker niet worden ondersteund door enig bewijs en slechts terugvallen op zijn eigen verklaring, terwijl het tegendeel blijkt uit de neergelegde stukken. Verzoeker legt in totaal maar liefst vier convocaties voor, hetzij om te verschijnen op 17 juni, 5 en 11 augustus 2009 en op 9 februari 2010. Het dient vastgesteld dat deze convocaties op zich niet ernstig betwist kunnen worden door verwerende partij. Deze convocaties gelden dus als objectief bewijs. Meer bepaald vormen zij het bewijs dat verzoeker en zijn echtgenote na al die tijd nog steeds gezocht worden in Tsjetsjenië, aldus verzoeker.

2.2.6.2. De Raad merkt op dat, zoals blijkt uit de vertaling door verzoeker bijgebracht bij brief van 12 augustus 2010, de vier convocaties – waarvan de eerste drie reeds het voorwerp uitmaakten van een beoordeling naar aanleiding van de eerste asielaanvraag – enkel een datum waarop, de plaats waar en bij welke autoriteit men dient te verschijnen bevatten doch hoegenaamd geen enkele informatie geven over huisbezoeken door de Tsjetsjeense autoriteiten bij verzoekers familie en schoonfamilie en dit met de bedoeling de verblijfplaats van verzoeker en zijn echtgenote te achterhalen.

Waar verzoeker benadrukt dat deze convocaties een objectief bewijs zijn dat hij en zijn echtgenote na al die tijd nog steeds in Tsjetsjenië worden gezocht wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft. Verzoekers blote bewering dat deze convocaties op zich niet ernstig betwist kunnen worden door verwerende partij weerlegt op generlei wijze navolgende op concrete vaststellingen gesteunde motivering:

“U bracht, naast de genoemde bezoeken, nog een convocatie op uw naam aan om uw vervolging te staven. Deze convocatie, gedateerd 05/02/2010, roept u op om u op 09/02/2010 aan te bieden bij een onderzoekscomité van de plaatselijke procuratura. Hieromtrent wordt vastgesteld dat deze convocatie soortgelijk is aan een convocatie voorgelegd tijdens de eerste procedure, te weten de convocatie daterend 03/08/2009 op naam van uw vrouw. Destijds werd besloten dat deze convocatie niet in staat was de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen aangezien u zich op essentiële punten (convocatedata, aanvang van de convocaties) onwetend toonde over de inhoud van de documenten en de algemene convocatiehistoriek in het kader van de verklaarde asielmotieven. Bijgevolg, en eveneens gezien u zich ook in het kader van deze asielaanvraag onaannemelijk weinig geïnformeerd toont aangaande de verklaarde asielproblemen, dient aangaande deze nieuwe convocatie evenzeer besloten te worden dat ze niet in staat is de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”.

Daarenboven wijst de Raad erop dat stukken kunnen worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas doch niet vermogen een ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid ter herstellen.

2.2.7.1. Betreffende navolgende motivering van verwerende partij:

“Er wordt hierbij vastgesteld dat u de geloofwaardigheid van deze bezoeken evenmin kan staven via feitenkennis. Zo blijkt u, zowel wat de bezoeken aan uw ouderlijke woning als die aan uw schoonzus M. (...) betreft, niet in staat te zijn te duiden wie deze bezoeken verrichtte en hoe vaak deze bezoeken plaatsvonden. U kan daarbij evenmin aangeven hoe M. (...) op deze bezoeken reageerde: meer concreet welke informatie M. (...) aan de bezoekers gaf op vragen naar de verblijfplaats van uw vrouw (en in die zin die van u). U antwoordde over deze zaken als volgt: wat de identiteit van de bezoekers betreft verklaarde u dat zij van verschillende overheidsdiensten afkomstig waren en dat zij zich nooit voorstelden, zodoende kent u de diensten niet (CGVS p.4).”.

merkt verzoeker op dat iedereen gelijkaardige uniformen draagt en het moeilijk te zeggen is of het politie of legerdiensten betreft, des te meer nu zij zich niet willen identificeren en geen badge willen tonen. Van zodra men ook maar iets vraagt qua identificatie loopt men risico nog meer geslagen te worden, zodat verzoeker zich gedeisd hield. Hij heeft ook niets kunnen opmaken uit de gebouwen waar hij werd vastgehouden omdat hij in de kelders opgesloten werd, aldus verzoeker.

2.2.7.2. Waar verzoeker voorhoudt dat op basis van het uniform het onderscheid tussen de politie en het leger nauwelijks kan worden vastgesteld wijst de Raad erop dat dit een blote bewering betreft die verzoeker met geen enkele objectieve informatie onderbouwt. Verzoeker toont evenmin aan dat andere uiterlijke kenmerken bij deze huisbezoeken, zoals insignes die zich op de uniformen bevinden of voertuigen waarmee deze diensten zich verplaatsen, niet tot het onderscheiden van deze diensten kan leiden.

Verzoekers argument dat hij zich gedeisd hield en dat hij niets kon opmaken uit de gebouwen waar hij werd vastgehouden is volstrekt irrelevant daar desbetreffende motivering de bezoeken aan zijn familie en schoonfamilie betreft op een ogenblik dat verzoeker reeds in België was.

2.2.8.1. Verzoeker poogt zijn beperkte informatie over deze huisbezoeken en het niet kennen van de reactie hierop van M. te verklaren door het feit dat de telefoongesprekken met zijn schoonfamilie bewust zo kort en vaag mogelijk worden gehouden. Hij wil absoluut vermijden dat ook de rest van de familie moeilijkheden ondervindt en dient te vluchten door zijn problemen.

2.2.8.2. De Raad wijst erop dat het verzoeker vrij staat ook via andere communicatietechnieken en, of via derden die geen familiale band met verzoeker hebben contact op te nemen met zijn familie teneinde een correct inzicht te krijgen op het verdere verloop van zijn situatie in zijn land van herkomst.

2.2.9.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat de "airwaybill" van DHL zowel de naam en het adres van verzoekers schoonzus M. in Tsjetsjenië als die van verzoekers vrouw in België vermeldt hetgeen niet van voorzorgsmaatregelen getuigt, stelt verzoeker dat zijn schoonzus naar een andere stad is afgereisd om van daaruit het postpakket te versturen. Zij heeft hiermee enig risico genomen, maar heeft een postbeambte omgekocht. Op die wijze diende ze geen staatstaksen te betalen en werd de inhoud van het pakket niet gecontroleerd.

2.2.9.2. Voormelde verklaring kan door de Raad niet worden aangenomen. Immers verklaart verzoekers echtgenote bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal van 26 mei 2010 dat haar zus M. problemen kende vanwege haar familieleden die Tsjetsjenië hadden verlaten en dat zij vanwege deze problemen niet thuis kan verblijven (administratief dossier, stuk 3A, p. 2 en 3). Bovendien werd M. zelf door de autoriteiten lastiggevallen teneinde verzoekers verblijfplaats en deze van zijn echtgenote te achterhalen. Verzoekers benadrukken dat zijn schoonzus door betaling kon vermijden dat de inhoud van het pakket zou worden gecontroleerd is volstrekt irrelevant daar zijn schoonzus door de loutere vermelding op het verzendingsbewijs van de naam van haar zus – verzoekers echtgenote – en haar naam en de beide adressen in Tsjetsjenië en België reeds de volledige aandacht van de autoriteiten op dit pakket kan vestigen zonder dat de autoriteiten dienen te worden gealarmeerd door een inhoudscontrole en de vaststelling dat een convocatie naar België wordt overgemaakt. De autoriteiten waren op zoek naar de verblijfplaats van verzoeker en zijn echtgenote wat hen openlijk wordt aangeboden in de verzendingsbrief van het bewuste pakket. Ook de opmerking dat verzoekers schoonzus deze zending zou hebben verstuurd vanuit een andere stad vermag niet de desbetreffende motivering van verwerende partij te ontkrachten. Immers geeft verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 26 mei 2010 aan dat zijn schoonzus M. niet weet welke overheidsdiensten haar lastigvielen teneinde de verblijfplaats van verzoeker en zijn echtgenote te achterhalen, ze stelden zich niet voor, aldus verzoeker (administratief dossier, stuk 3B, p. 4). Uit verzoekers eigen bewoordingen blijkt derhalve dat M. niet wist of zij nu enkel lokaal dan wel nationaal werden gevisieerd en gezocht waardoor het zich verplaatsen naar een andere stad teneinde, gebruik makende van het niet bekend zijn aldaar, een pakket op te sturen naar België geen soelaas biedt om deze bedreiging af te wenden.

2.2.10. Waar verzoeker opmerkt dat bij al de door hem gegeven antwoorden moet worden voor ogen gehouden dat hij zo goed als ongeschoold is, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier, meer in het bijzonder uit de op 17 oktober 2008 bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de eerste asielaanvraag ingevulde vragenlijst (stuk 21), blijkt dat verzoeker op twintigjarige leeftijd het diploma behaalde van automecanicien. Door de Raad kan niet worden ingezien waarom een dergelijke opleidingsgraad niet zou volstaan om op een coherente wijze het door verzoeker voorgehouden asielrelaas naar voor te brengen, in staat te zijn zich te voorzien van de desbetreffende informatie en op de hoogte te zijn van het convocatieverloop waarvan hij beweert het slachtoffer te zijn. Van een asielzoeker mag bovendien worden verwacht dat hij de eenvoudige gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt of waarvan hij het slachtoffer werd, kan benoemen en situeren naar plaats en tijd indien deze op de waarheid berusten. Daarenboven wordt door verzoeker geen verband aangetoond

tussen de door hem beweerde lage scholingsgraad en het door hem geëtaleerde onaannemelijk gebrek aan informatie.

2.2.11.1. Met betrekking tot navolgende motivering van verwerende partij:

“De twee medische attesten over uw concentratieproblemen volstaan daarbij niet om retroactief de tegenstrijdigheden, zoals geconstateerd tijdens uw eerste asielprocedure, te verklaren en te weerleggen. Zo werd reeds eerder vastgesteld dat deze tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit het land van herkomst (beslissing CGVS 28/09/2009; beslissing RVV p.5). Hierbij wordt opgemerkt dat in uw beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal, ingesteld via het verzoekschrift van 01/11/2009, geen concentratieproblemen werden aangehaald als element om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren.

Daar staat naast dat deze voorgaande beslissing mede is gemotiveerd op een onaannemelijk gebrek aan informatie, hetgeen niet verklaarbaar is op basis van concentratieproblemen. Uit uw relaas bleek immers dat u nooit over deze informatie zou hebben beschikt (beslissing CGVS 28/09/2009). Soortgelijk wordt, wat de huidige vaststellingen in het kader van uw tweede asielaanvraag betreft, opgemerkt dat zij door u evenmin worden verklaard op basis van concentratieproblemen. Ook deze vaststellingen zijn gebouwd rond een onaannemelijk gebrek aan informatie.”,
beperkt verzoeker zich te herhalen effectief concentratieproblemen te hebben ten gevolge van de door hem ondergane mishandelingen.

2.2.11.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van het gegeven dat verzoeker concentratieproblemen zou hebben op generlei wijze afbreuk doet aan voormelde motivering van verwerende partij. Verzoeker laat de vaststellingen van verwerende partij dat de tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details en dat een onaannemelijk gebrek aan informatie niet verklaarbaar is op basis van concentratieproblemen ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Daarenboven stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker bijgebrachte medische attesten nergens blijkt dat verzoekers cognitieve geheugen zou zijn aangetast waardoor hij in de onmogelijkheid zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.12.1. Verzoeker stelt dat hij lichamelijk en geestelijk geweld onderging zoals vermeld in de Vluchtelingenconventie. Meer bepaald werd hij onterecht geslagen en mishandeld tijdens zijn arrestatie en vasthouding. Bovendien is het duidelijk dat hij geen bescherming kan genieten van de autoriteiten in zijn thuisland en het geweld uitging van diezelfde autoriteiten, welke hem valselijk beschuldigden van steun aan de rebellen. Hiervoor kan hij zich wel degelijk beroepen op artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, aldus verzoeker.

2.2.12.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met voormeld betoog beperkt tot het herhalen van zijn asielrelaas en op geen enkele wijze de motieven van de bestreden beslissing in concreto tracht te weerleggen. Het louter herhalen van deze verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoekers verweer is op dat vlak derhalve niet ernstig te noemen en doet geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde.

2.2.13. Waar verzoeker beweert dat verwerende partij zelfs fouten begaat in de bestreden beslissing door te stellen dat de convocatie die verzoeker voorlegt dateert van 05/12/2010 terwijl het een convocatie op datum van 05/02/2010 betreft, wijst de Raad erop dat het in casu duidelijk gaat om een materiële vergissing bij de weergave van het feitenrelaas die in alle redelijkheid niet van die aard kan worden geacht dat zij de inhoud van de desbetreffende passus zou aantasten en een hervorming van het dictum van de bestreden beslissing zou kunnen verantwoorden. Immers toont verzoeker dienaangaande niet aan dat deze materiële vergissing enige weerslag zou hebben gehad op de uiteindelijke beoordeling van zijn asielrelaas en als dusdanig afbreuk zou doen aan de motivering van de weigeringsbeslissing. Bovendien vermeldt verwerende partij in het motiverend gedeelte wel de correcte datum van deze convocatie, zijnde 05/02/2010.

2.2.14.1. Verzoeker werpt op dat de meeste vaagheden terug te brengen zijn tot misverstanden of door het feit dat er niet doorgevraagd werd om iets werkelijk op te klaren of door een verkeerde vertolking van de bewoordingen.

2.2.14.2. In de mate dat verzoeker dit betoog wenst te betrekken op de door verwerende partij in het kader van de eerste asielaanvraag genomen beslissing wijst de Raad erop dat deze bemerking niet het voorwerp kan uitmaken van een tweede asielaanvraag daar verzoeker deze had dienen op te werpen in de alsdan geëigende procedures in het kader van de eerste asielaanvraag, weze het bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of in voorkomend geval bij de Raad van State.

In onderhavig beroep weerlegt verzoeker, zoals hoger vermeld, op generlei wijze op basis van door hem aangetoonde misverstanden en, of het gebrek aan het doorvragen ook maar één motivering van verwerende partij. Betreffende de blote bewering van een foutieve vertaling wijst de Raad erop dat hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid bestaat tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Het louter verwijten van 'een verkeerde vertaling' volstaat dus niet. Verzoeker duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

2.2.15. Uit het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker initieel voorgehouden asielrelaas en uit de vaststelling dat de door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag bijgebrachte gegevens en stukken niet vermogen dit relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen besluit verwerende partij terecht tot de niet toekenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald bij artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.16. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker vergenoegt zich dienaangaande te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoeker met de algemene verwijzing naar de nog steeds heersende problemen in Tsjetsjenië en de nog steeds aanwezige schendingen van de mensenrechten aldaar – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu de verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de "Subject Related Briefing" betreffende de "Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 20 juli 2009 (administratief dossier, stuk 9), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij

aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor gewone burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker enkel bevestigt wat door verwerende partij in de bestreden beslissing wordt gesteld, met name dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen en de mensenrechten er nog steeds worden geschonden. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoeker door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

Waar verzoeker meent dat verwerende partij het begrip "reëel risico op ernstige schade" verengt tot de omstandigheid dat een risico pas in aanmerking genomen wordt wanneer er veel burgerslachtoffers vallen waardoor een voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd, merkt de Raad op dat de verwerende partij dit begrip in de bestreden beslissing hoegenaamd niet verengt en evenmin een voorwaarde aan de wet toevoegt, doch op basis van objectieve landeninformatie een gedegen onderzoek voert naar de aanwezigheid van een dergelijk risico en zij op grond van het gericht karakter van de gevechtshandelingen, het beperkt geografisch gebied waarin deze plaatsgrijpen en het beperkt aantal slachtoffers die bij deze gevechtshandelingen te betreuren zijn terecht tot het besluit komt dat van een reëel risico met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet geen sprake is. De elementen waarop verwerende partij zich steunt om tot dergelijk besluit te komen worden door verzoeker niet door middel van andersluidende informatie weerlegd.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Verzoekers tijdelijke verblijfsmachtiging in Polen ("tolerated stay") doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen daar het asielrelaas waarop verzoeker zich steunt zich afspeelt na dit verblijf in Polen en nadat verzoeker op vrijwillige basis naar zijn land van herkomst terugkeerde.

2.2.17. Geen van de middelen kan worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT